EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

الدعاء الذي لا يرد

Al-Duʿāʾ alladhī lā Yuradd

RUGA CARE NU ESTE RESPINSĂ

ʿAbd al-Razzāq al-Badr

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

ʿAbd al-Razzāq al-Badr

Ruga care nu este respinsă

الدعاء الذي لا يرد

Al-Duʿāʾ alladhī lā Yuradd

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: الدعاء الذي لا يرد
Ediția I
© 2026 Institutul Tawhid, pentru traducerea în limba română.
Drepturile textului arab aparțin titularilor lor. Text arab coranic: Tanzil Project, Uthmani v1.1, © 2007–2026 Tanzil Project, CC BY 3.0 · https://tanzil.net.
Ediția-sursă: ʿAbd al-Razzāq al-Badr, al-Duʿāʾ alladhī lā Yuradd, ediția I, 1442 H / 2021; text pregătit de Maktab Itqān pentru cercetare și studii științifice.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Ruga care nu este respinsă 1
Primul lucru: prezența inimii 6
Al doilea lucru: căutarea timpului răspunsului 7
1. Ultima treime a nopții 8
2. Imediat după adhān 8
3. Între adhān și iqāmah 9
4. La sfârșitul rugăciunilor obligatorii 10
5. De la urcarea imamului pe amvon până la sfârșitul rugăciunii de vineri 11
6. Ultimul răstimp de după ʿAṣr, vineri 13
Al treilea lucru: smerenia inimii 13
Al patrulea lucru: îndreptarea către qiblah 15
Al cincilea lucru: puritatea rituală 15
Al șaselea lucru: ridicarea mâinilor 16
Al șaptelea lucru: lauda lui Allah și binecuvântările asupra Profetului 17
Al optulea lucru: căința și cererea de iertare 18
Al nouălea lucru: stăruința și răbdarea 20
Al zecelea lucru: nădejdea și teama 21
Al unsprezecelea lucru: Numele, Atributele și unicitatea lui Allah 23
Al doisprezecelea lucru: milostenia înaintea rugii 27
Al treisprezecelea lucru: rugile transmise de la Profet 28
Indice 31

Ruga care nu este respinsă

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Toată lauda Îi aparține lui Allah, Domnul lumilor.
Binecuvântările și pacea fie asupra celui mai nobil dintre profeți și a ultimului dintre trimiși, Profetul nostru Muḥammad, precum și asupra familiei sale și a tuturor companionilor săi.
În continuare: Allah le-a poruncit robilor Săi să-L roage și le-a făgăduit că le va răspunde, în multe versete din Cartea Sa. Allah, Măreț și Preaînalt, a spus:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمُ ٱدْعُونِيٓ أَسْتَجِبْ لَكُمْ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ
عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

„Domnul vostru a spus: «Chemați-Mă și Eu vă voi răspunde! Cei care se semețesc și nu Mă adoră vor intra în Iad umiliți.»”
Coran, Ghāfir 40:60

El, Măreț și Preaînalt, a mai spus:

﴿إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ﴾

„Domnul meu aude cu adevărat ruga.”
Coran, Ibrāhīm 14:39 — fragment

El mai spune:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِى عَنِّى فَإِنِّى قَرِيبٌ ۖ أُجِيبُ دَعْوَةَ ٱلدَّاعِ
إِذَا دَعَانِ ۖ فَلْيَسْتَجِيبُواْ لِى وَلْيُؤْمِنُواْ بِى لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

„Iar dacă robii Mei te întreabă despre Mine, Eu sunt aproape. Răspund rugii celui care Mă cheamă, atunci când Mă cheamă. Să-Mi răspundă, așadar, și să creadă în Mine, pentru ca ei să fie bine îndrumați.”

Coran, al-Baqarah 2:186

El, Măreț și Preaînalt, a spus:

﴿ٱدْعُواْ رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْمُعْتَدِينَ وَلَا
تُفْسِدُواْ فِى ٱلْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَٰحِهَا وَٱدْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا ۚ
إِنَّ رَحْمَتَ ٱللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ ٱلْمُحْسِنِينَ﴾

„Rugați-L pe Domnul vostru cu smerenie și în taină! El nu-i iubește pe cei care întrec măsura. Și nu răspândiți stricăciunea pe pământ după ce a fost îndreptat! Chemați-L cu teamă și cu nădejde! Îndurarea lui Allah este aproape de cei care fac bine.”

Coran, al-Aʿrāf 7:55–56

Versetele cu acest înțeles sunt multe.

Allah, Măreț și Preaînalt, i-a încurajat pe robii Săi să-L roage și i-a îndemnat la aceasta, deși El nu are nevoie nici de ei, nici de rugile lor. Așa cum a spus în hadithul qudsī:

يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا ضَرِّي فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوَّلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجِنَّكُمْ كَانُوا عَلَى أَتْقَى قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ مَا زَادَ ذَلِكَ فِي مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوَّلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجِنَّكُمْ كَانُوا عَلَى أَفْجَرِ قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوَّلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجِنَّكُمْ قَامُوا فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَسَأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسَانٍ مَسْأَلَتَهُ، مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِمَّا عِنْدِي إِلَّا كَمَا يَنْقُصُ الْمِخْيَطُ إِذَا أُدْخِلَ الْبَحْرَ

„O, robii Mei! Nu veți putea să-Mi aduceți vreun rău, ca să-Mi dăunați, și nu veți putea să-Mi aduceți vreun folos, ca să-Mi fiți de folos. O, robii Mei! Dacă cei dintâi și cei din urmă dintre voi, oamenii și djinnii voștri, ar avea cu toții evlavia inimii celui mai evlavios om dintre voi, aceasta nu ar adăuga nimic la stăpânirea Mea. O, robii Mei! Dacă cei dintâi și cei din urmă dintre voi, oamenii și djinnii voștri, ar avea cu toții nelegiuirea inimii celui mai nelegiuit om, aceasta nu ar împuțina cu nimic stăpânirea Mea. O,

robii Mei! Dacă cei dintâi și cei din urmă dintre voi, oamenii și djinnii voștri, s-ar aduna pe un singur șes și Mi-ar cere, iar Eu i-aș da fiecăruia ceea ce a cerut, aceasta nu ar împuțina ceea ce se află la Mine decât atât cât împuținează un ac apa mării când este cufundat în ea…”[1]

Cu toate acestea, El, Măreț și Preaînalt, iubește ca robii Săi să-I ceară. Cu cât robul se îngrijește mai mult de rugă, cu atât mai mare este partea de iubire a lui Allah, Măreț și Preaînalt, de care se bucură. Până într-acolo încât Profetul ﷺ a spus:

لَيْسَ شَيْءٌ أَكْرَمَ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنَ الدُّعَاءِ

„Nimic nu este mai de cinste înaintea lui Allah Preaînalt decât ruga.”[2]

El ﷺ a mai spus:

إِنَّهُ مَنْ لَمْ يَسْأَلِ اللَّهَ يَغْضَبْ عَلَيْهِ

„Allah Se mânie pe cel care nu Îi cere.”[3]

„Allah Se mânie dacă încetezi să-I ceri,
iar fiul lui Adam se mânie atunci când i se cere.”

Domnul lumilor îi iubește pe cei care Îi cer și le-a făgăduit că va răspunde rugilor lor, le va împlini nădejdile și le va dărui ceea ce cer, dacă ruga lor îndeplinește condițiile legiuite și dacă piedicile sunt înlăturate. Multe texte din Cartea lui Allah și din Sunnah Trimisului Său ﷺ arată că ruga primită are reguli de care cel care

1 Relatat de Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (2577).

2 Relatat de al-Tirmidhī în al-Jāmiʿ (3370). Al-Albānī l-a apreciat ca bun (ḥasan) în Ṣaḥīḥ al-Jāmiʿ (5392).

3 Relatat de al-Tirmidhī în al-Jāmiʿ (3373). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-Jāmiʿ (2418).

se roagă trebuie să se îngrijească atunci când Îl cheamă. Există, de asemenea, piedici de care trebuie să se ferească, pentru ca ruga să nu-i fie respinsă.

Învățatul imam Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a alcătuit un rezumat minunat, cuprinzător de mult bine. El a arătat cele mai importante lucruri de care trebuie să se îngrijească oamenii atunci când Îl roagă pe Allah, apoi, după ce a enumerat aceste reguli ale rugii, și-a încheiat cuvintele spunând: „O asemenea rugă aproape că nu este respinsă niciodată."[4]

Publicarea cuvintelor sale, însoțite de explicații care să-i lămurească înțelesurile și să-i scoată la iveală foloasele, este, așadar, un sfat sincer și un bine. La început voi reda cuvintele sale în întregime.

Imamul Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a spus:

„Dacă, odată cu ruga, se adună:

- *prezența inimii și concentrarea ei deplină asupra lucrului cerut;*
- *rostirea ei într-unul dintre cele șase timpuri ale răspunsului: ultima treime a nopții, la adhān, între adhān și iqāmah, la sfârșitul rugăciunilor obligatorii, când imamul urcă pe amvon în ziua de vineri și până se încheie rugăciunea din acea zi, precum și ultimul răstimp de după ʿAṣr;*
- *smerenie în inimă, frângere înaintea Domnului, umilință față de El, implorare și duioșie;*
- *îndreptarea celui care se roagă către qiblah;*
- *starea de puritate rituală;*
- *ridicarea mâinilor către Allah;*
- *începerea prin lauda lui Allah și preamărirea Sa;*
- *continuarea cu binecuvântări asupra lui Muḥammad, robul și Trimisul Său ﷺ;*
- *așezarea căinței și a cererii de iertare înaintea cererii pentru nevoia sa;*
- *apoi îndreptarea către Allah și stăruința în cerere, adresându-I-se cu bună-cuviință;*[5]
- *chemarea Lui cu nădejde și cu teamă;*

4 Al-Jawāb al-Kāfī (p. 17).

- *căutarea apropierii de El prin Numele și Atributele Sale și prin mărturisirea unicității Lui;*
- *oferirea unei milostenii înaintea rugii,*

o asemenea rugă aproape că nu este respinsă niciodată. Mai ales dacă se potrivește cu rugile despre care Profetul ﷺ a vestit că sunt prilej de răspuns sau că ele cuprind Numele cel mai măreț."[6]

Primul lucru: prezența inimii

„Prezența inimii și concentrarea ei asupra lucrului cerut."

Primul lucru este, așadar, ca musulmanul să se roage cu inima prezentă. Prezența inimii înseamnă îndreptarea ei către Allah. Ruga să nu fie doar mișcări ale limbii, în timp ce inima este nepăsătoare; limba să rostească ruga împreună cu prezența inimii. De aceea, Profetul ﷺ a spus:

ادْعُوا اللَّهَ وَأَنْتُمْ مُوقِنُونَ بِالْإِجَابَةِ، وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَجِيبُ دُعَاءً مِنْ قَلْبٍ غَافِلٍ لَاهٍ

„Rugați-L pe Allah fiind încredințați de răspuns și să știți că Allah nu răspunde unei rugi venite dintr-o inimă nepăsătoare și distrasă."[7]

Printre semnele lipsei prezenței inimii în rugă se află preocuparea și mișcările multe în timpul ei. Îi vezi limba rostind ruga, iar mâna jucându-se cu pământul, cu haina ori cu altceva; sau îl vezi privind în dreapta și în stânga în timp ce se roagă. Toate acestea se întâmplă pentru că inima nu s-a adunat atunci când Îl roagă pe Allah.

5 Adică: se arată blând și cuviincios în ruga sa. Mai jos urmează o explicație mai amănunțită, în secțiunea despre stăruință și bună-cuviință.

6 Al-Jawāb al-Kāfī (pp. 16–17).

7 Relatat de al-Tirmidhī în al-Jāmiʿ (3479). Al-Albānī l-a apreciat ca bun (ḥasan) în al-Silsilah al-Ṣaḥīḥah (564).

De aceea, când ʿUmar ibn ʿAbd al-ʿAzīz, Allah să aibă milă de el, a văzut un bărbat care Îl ruga pe Allah, dar ținea în mână o pietricică și se juca cu ea, i-a spus: „Oare nu ai putea să arunci pietricica și să-ți îndrepți ruga numai către Allah?!”[8]

În vremea noastră a apărut în mâinile oamenilor, în cea mai mare parte a timpului lor, o pietricică de alt fel. Prin mulțimea distracțiilor și jocurilor, ea a ocupat inimile mai mult decât mâinile, astfel încât nu mai știm să ne rugăm, să implorăm și să cerem cum se cuvine. Acestora li s-ar potrivi să li se spună: *„Oare nu ai putea să închizi telefonul și să-I ceri numai lui Allah?!”*

Primul lucru pentru cel care dorește ca Allah să-i răspundă rugii este, așadar, să se îndrepte cu inima spre Allah în timpul ei și să lupte cu propriul suflet pentru a-și concentra inima și gândul asupra lucrului cerut și a nevoii sale. Să nu-și ocupe inima cu altceva decât cu ceea ce Îi cere Domnului său. Dacă este lăsată fără grijă, inima se împrăștie; este nevoie de strădanie pentru a o aduna și a o face prezentă în timpul rugii.

Al doilea lucru: căutarea timpului răspunsului

„Căutarea timpului în care ruga primește răspuns.”

Imamul Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a enumerat șase asemenea prilejuri:

8 Relatat de Abū Nuʿaym în Ḥilyat al-Awliyāʾ (5/287).

1. Ultima treime a nopții

Acest timp este socotit unul dintre cele mai prielnice pentru răspunsul la rugă și unul dintre cele mai însemnate. În cele două culegeri Ṣaḥīḥ s-a transmis cu certitudine că Profetul ﷺ a spus:

يَنْزِلُ رَبُّنَا كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرُ، فَيَقُولُ: مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ؟ وَمَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ؟ وَمَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ؟

„Domnul nostru coboară în fiecare noapte la cerul cel mai apropiat, când rămâne ultima treime a nopții, și spune: «Cine Mă cheamă, ca să-i răspund? Cine Îmi cere, ca să-i dau? Cine Îmi cere iertare, ca să-l iert?»”[9]

Hadithul arată că acest timp măreț și binecuvântat este unul dintre cele mai prielnice pentru răspuns. Fiecare musulman trebuie să se străduiască să valorifice acest bine și să aibă mare grijă să nu lase să treacă nicio noapte fără să-L roage pe Allah în acest timp binecuvântat.

2. Imediat după adhān

„La adhān” înseamnă imediat după adhān. Este un timp însemnat în care trebuie căutat răspunsul la rugă.

Acest prilej se deosebește de al treilea, care urmează: *„între adhān și iqāmah”*. Textele arată că aceluia care ascultă adhānul, repetă după muezin și apoi se roagă imediat i se răspunde rugii.

9 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī (1145) și Ṣaḥīḥ Muslim (758).

ʿAbd Allāh ibn ʿAmr, Allah să fie mulțumit de ei doi, a relatat că un bărbat i-a spus Profetului ﷺ: *„O, Trimis al lui Allah, muezinii ne întrec!”* — adică ne-au luat-o înainte în virtute. Profetul ﷺ a spus:

قُلْ كَمَا يَقُولُونَ فَإِذَا انْتَهَيْتَ فَسَلْ تُعْطَهْ

„Spune așa cum spun ei, iar când ai terminat, cere și ți se va da.”[10]

Hadithul arată că virtutea acestei rugi este legată de ascultarea adhānului și de repetarea după muezin.

Când musulmanul aude adhānul, îi repetă cuvintele după muezin și le urmează cu ceea ce a venit în Sunnah — binecuvântări și pace asupra Profetului ﷺ și cererea către Allah de a-i dărui al-wasīlah și al-faḍīlah —, el nu trebuie să se oprească aici, ci să continue cerând prin rugă ceea ce dorește. Este un timp măreț, prielnic răspunsului.

3. Între adhān și iqāmah

Despre virtutea rugii între adhān și iqāmah, în general, au venit mai multe texte. Printre ele se află cuvintele Profetului ﷺ:

الدُّعَاءُ لَا يُرَدُّ بَيْنَ الْأَذَانِ وَالْإِقَامَةِ

„Ruga nu este respinsă între adhān și iqāmah.”[11]

10 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (524). Al-Albānī l-a apreciat ca bun (ḥasan) în Ṣaḥīḥ Abī Dāwūd — al-Aṣl (537).

11 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (521) și de al-Tirmidhī în al-Jāmiʿ (212). Al-Albānī l-a declarat autentic în al-Irwāʾ (224).

Profetul ﷺ a mai spus:

إِذَا نُودِيَ بِالصَّلَاةِ فُتِحَتْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَاسْتُجِيبَ الدُّعَاءُ

„Când se face chemarea la rugăciune, se deschid porțile cerului și se răspunde rugii."[12]

Credinciosul trebuie, așadar, să se roage mult pentru sine în acest timp și să ceară binele de la Domnul lumilor.

4. La sfârșitul rugăciunilor obligatorii

„La sfârșitul rugăciunilor obligatorii" înseamnă **înainte de salām**. Acesta este un timp ales, prielnic răspunsului la ruga celui care cere, pentru că în el se adună multe cauze ale răspunsului. Musulmanul este în stare de puritate rituală, se îndreaptă către qiblah, Îl mărește pe Allah, Îl preamărește și Îi recită Cuvântul, apoi face plecăciuni și prosternări, supunându-se și smerindu-se înaintea lui Allah, Domnul lumilor. După aceste fapte mărețe, când se așază pentru tashahhud, începe salutându-L și preamărindu-L pe Allah: „Salutările, rugăciunile și cuvintele bune Îi aparțin lui Allah." Apoi rostește mărturisirea unicității lui Allah și Îi cere să reverse asupra Profetului ﷺ cele mai depline binecuvântări, prin rugăciunea Ibrāhīmiyyah. Toate aceste acte alese de adorare amintite fac din acest moment unul dintre cele mai importante timpuri în care Allah răspunde rugilor celor care Îi cer în rugăciune. De aceea, în hadithul lui Ibn Masʿūd, Allah să fie mulțumit de el, în care Profetul ﷺ l-a învățat tashahhud-ul, la sfârșit se spune:

12 Relatat de al-Ṭayālisī în Musnad-ul său (524). Al-Albānī l-a declarat autentic în al-Silsilah al-Ṣaḥīḥah (1413).

ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنَ الدُّعَاءِ أَعْجَبَهُ إِلَيْهِ، فَيَدْعُو

„Apoi să aleagă dintre rugi ceea ce îi place cel mai mult și să se roage.”[13]

5. De la urcarea imamului pe amvon până la sfârșitul rugăciunii de vineri

Acest prilej este întemeiat pe ceea ce s-a transmis autentic de la Profet ﷺ, care a spus:

إِنَّ فِي الْجُمُعَةِ لَسَاعَةً، لَا يُوَافِقُهَا مُسْلِمٌ قَائِمٌ يُصَلِّي، يَسْأَلُ اللَّهَ خَيْرًا، إِلَّا أَعْطَاهُ إِيَّاهُ

„În ziua de vineri există un răstimp pe care, dacă un musulman îl întâlnește stând în rugăciune și cerându-I lui Allah un bine, El i-l dă.”[14]

Și a făcut un semn cu mâna, arătând cât este de scurt.

Un grup de învățați a considerat că acest răstimp începe când imamul urcă pe amvon și durează până când se încheie rugăciunea de vineri. Aceasta se întemeiază pe ceea ce imamul Muslim a relatat în Ṣaḥīḥ-ul său de la Abū Mūsā al-Ashʿarī, Allah să fie mulțumit de el:

13 Relatat de al-Bukhārī în Ṣaḥīḥ-ul său (835) și Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (402). Formularea îi aparține lui al-Bukhārī.

14 Relatat de al-Bukhārī în Ṣaḥīḥ-ul său (6400) și Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (852). Formularea îi aparține celui din urmă.

هِيَ مَا بَيْنَ أَنْ يَجْلِسَ الْإِمَامُ إِلَى أَنْ تُقْضَى الصَّلَاةُ

„Este între momentul în care imamul se așază și cel în care se încheie rugăciunea.”[15]

Acest hadith a fost relatat de la Abū Mūsā ca atribuit Profetului ﷺ și a fost relatat și ca o afirmație a lui Abū Mūsā însuși. De aceea, mai mulți învățați au dat întâietate părerii că răstimpul răspunsului se află în acest interval.
Musulmanul trebuie, așadar, să se îngrijească să spună *„Āmīn”* la ruga predicatorului și să se roage mult și în rugăciunea de vineri. După cum am arătat, virtutea acestui răstimp se întinde până la încheierea rugăciunii, mai ales în timpul prosternării. De la Profet ﷺ s-a transmis autentic că a spus:

أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ

„Robul este cel mai aproape de Domnul său când se află în prosternare; rugați-vă, așadar, mult.”[16]

Să se străduiască, de asemenea, în rugă după tashahhud și înainte ca imamul să rostească salām-ul, fiindcă acesta este unul dintre prilejurile răspunsului la rugă, după cum s-a arătat.

15 Ṣaḥīḥ Muslim (853).
16 Relatat de Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (482).

6. Ultimul răstimp de după ʿAṣr, vineri

„Ultimul răstimp de după ʿAṣr” înseamnă ultima parte de după ʿAṣr, până la apusul soarelui, în ziua de vineri. De la Profet ﷺ s-a transmis autentic că a spus:

يَوْمُ الْجُمُعَةِ اثْنَتَا عَشْرَةَ سَاعَةً، لَا يُوجَدُ مُسْلِمٌ يَسْأَلُ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ شَيْئًا إِلَّا آتَاهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ، فَالْتَمِسُوهَا آخِرَ سَاعَةٍ بَعْدَ الْعَصْرِ

„Ziua de vineri are douăsprezece răstimpuri. Există în ea un răstimp în care orice musulman care Îi cere ceva lui Allah, Măreț și Preaînalt, primește ceea ce cere. Căutați-l în ultimul răstimp de după ʿAṣr.”[17]

De aceea, învățatul Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a menționat în cartea sa Zād al-Maʿād că cele mai puternice și mai dătătoare de nădejde păreri despre stabilirea răstimpului ales de vineri, în care ruga nu este respinsă, sunt cele două amintite: **prima**, de când imamul urcă pe amvon până se încheie rugăciunea; **a doua**, ultimul răstimp de după ʿAṣr până la apusul soarelui, în ziua de vineri.[18]

Robul care își dorește binele nu trebuie să piardă aceste două timpuri alese. Să se străduiască în ele cu rugă și cerere și să le acorde o grijă sporită, pentru a dobândi binele pe care îl cere și îl nădăjduiește de la Domnul lumilor.

Al treilea lucru: smerenia inimii

„Smerenia inimii și frângerea ei înaintea Domnului său, cu umilință și implorare.”

17 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (1048). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ Abī Dāwūd — al-Aṣl (966).

18 Zād al-Maʿād (1/377).

Acest lucru menționat de imamul Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, este foarte important atât în privința rugii, cât și în celelalte acte de adorare. Din împlinirea robiei face parte ca robul să-și implore Creatorul și Stăpânul cu smerenie, mai ales atunci când se roagă și cere, așa cum Allah Preaînalt a spus:

﴿ٱدْعُوا۟ رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْمُعْتَدِينَ﴾

„Rugați-L pe Domnul vostru cu smerenie și în taină! El nu-i iubește pe cei care întrec măsura.”

Coran, al-Aʿrāf 7:55

În Tafsīr-ul său, al-Ṭabarī, Allah să aibă milă de el, a explicat „cu smerenie” astfel: „cu umilință și supunere în ascultarea de El”, iar „în taină”: „cu smerenia inimilor voastre”.[19]
Starea celui care se roagă trebuie să fie stăpânită de smerenie și frângere atunci când Îi cere Domnului său. Să-I vorbească încet, cu supunere și bună-cuviință. De aceea, când Profetul ﷺ i-a auzit pe unii companioni ridicându-și glasurile la pomenire și rugă, le-a spus:

أَيُّهَا النَّاسُ ارْبَعُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ، إِنَّكُمْ لَيْسَ تَدْعُونَ أَصَمَّ وَلَا غَائِبًا، إِنَّكُمْ تَدْعُونَ سَمِيعًا قَرِيبًا، وَهُوَ مَعَكُمْ

„O, oameni, cruțați-vă! Nu chemați pe cineva surd și nici absent. Îl chemați pe Cel Care aude, Care este aproape și este cu voi.”[20]

Al-Ḥāfiẓ Ibn Ḥajar, Allah să aibă milă de el, a spus: „În el se află dezaprobarea ridicării glasului la rugă și pomenire. Aceasta a fost

19 Jāmiʿ al-Bayān fī Tafsīr al-Qurʾān (10/247).

20 Relatat de al-Bukhārī în Ṣaḥīḥ-ul său (2992) și Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (2704). Formularea îi aparține celui din urmă.

și părerea celor mai mulți dintre înaintași, companioni și urmașii lor."[21]

Al-Ḥāfiẓ al-Nawawī, Allah să aibă milă de el, a pus acestui hadith titlul: „Recomandarea de a coborî glasul la pomenire, în afară de locurile în care Legea a prescris ridicarea lui."[22]

Al patrulea lucru: îndreptarea către qiblah

„Îndreptarea către qiblah în timpul rugii."

Îndreptarea către qiblah este una dintre regulile alese ale bunei-cuviințe în rugă, care arată prețuirea celui care se roagă pentru rugă și grija lui față de ea.

De aceea, s-a transmis autentic, în mai multe împrejurări, că Profetul ﷺ s-a îndreptat către qiblah și s-a rugat. Așa s-a întâmplat la bătălia de la Badr, când a văzut că politeiștii îi depășeau cu mult la număr pe musulmani: Profetul lui Allah ﷺ s-a îndreptat către qiblah, apoi și-a întins mâinile.[23]

Îndreptarea către qiblah a celui care se roagă este, așadar, una dintre cauzele prin care se nădăjduiește răspunsul la ruga sa. Ea nu este o condiție a rugii, ci una dintre bunele ei cuviințe.

Al cincilea lucru: puritatea rituală

„Starea de puritate rituală în timpul rugii."

Puritatea rituală face și ea parte dintre regulile de bună-cuviință ale rugii. Fără îndoială, dacă cel care se roagă este în stare de puritate, aceasta este mai bine și mai deplin pentru ruga sa și pentru adresarea sa către Allah. În general, starea de abluțiune este mai deplină decât starea de impuritate rituală.

21 Fatḥ al-Bārī (6/135).

22 Al-Minhāj, Sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim ibn al-Ḥajjāj (17/25).

23 Relatat de Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (1763).

Al-Muhājir ibn Qunfudh, Allah să fie mulțumit de el, a relatat că l-a salutat pe Profet ﷺ în timp ce acesta își făcea abluțiunea. Nu i-a răspuns până nu și-a încheiat abluțiunea, apoi i-a răspuns și a spus:

إِنَّهُ لَمْ يَمْنَعْنِي أَنْ أَرُدَّ عَلَيْكَ إِلَّا أَنِّي كَرِهْتُ أَنْ أَذْكُرَ اللَّهَ إِلَّا عَلَى طَهَارَةٍ

„Nimic nu m-a împiedicat să-ți răspund, în afară de faptul că nu mi-a plăcut să-L pomenesc pe Allah decât în stare de puritate rituală."[24]

Al șaselea lucru: ridicarea mâinilor

„Ridicarea mâinilor în timpul rugii."

Salmān al-Fārisī, Allah să fie mulțumit de el, a relatat că Profetul ﷺ a spus:

إِنَّ رَبَّكُمْ حَيِيٌّ كَرِيمٌ، يَسْتَحْيِي مِنْ عَبْدِهِ إِذَا رَفَعَ يَدَيْهِ إِلَيْهِ أَنْ يَرُدَّهُمَا صِفْرًا

„Domnul vostru este plin de pudoare și generos. Îi este rușine față de robul Său, când acesta își ridică mâinile către El, să i le întoarcă goale."[25]

Allah, Cel Bogat, Căruia nu-I lipsește nimic, are pudoare față de robul Său, când acesta își ridică mâinile către El, să i le întoarcă

24 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (17) și Aḥmad în Musnad-ul său (19034). Formularea îi aparține celui din urmă. Al-Albānī l-a declarat autentic în al-Silsilah al-Ṣaḥīḥah (834).

25 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (1488). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ Abī Dāwūd — al-Aṣl (1337).

goale, adică dezamăgite. Ridicarea mâinilor către cer — cu palmele îndreptate către cer sau către față — este o înfățișare a sărăciei înaintea Lui, a smereniei și a frângerii, o arătare a lipsei și a nevoii. De aceea, ea este o cauză a răspunsului lui Allah la rugă.

Hadithurile în care Profetul ﷺ și-a ridicat mâinile în rugă sunt multe. Ba chiar le ridica mai mult în încercări și necazuri decât în alte împrejurări, așa cum s-a arătat despre bătălia de la Badr. Când a văzut că politeiștii îi depășeau cu mult la număr pe musulmani, Profetul lui Allah ﷺ s-a îndreptat către qiblah, apoi și-a întins mâinile și L-a rugat pe Domnul său. ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb, Allah să fie mulțumit de el, a spus: „Nu a încetat să-L cheme pe Domnul său, cu mâinile întinse și îndreptat către qiblah, până când mantia i-a căzut de pe umeri."[26]

La fel a făcut în vreme de secetă, când s-a rugat de pe amvon pentru ploaie. Anas ibn Mālik, Allah să fie mulțumit de el, a spus: „L-am văzut pe Trimisul lui Allah ﷺ ridicându-și mâinile în rugă până când se vedea albul axilelor sale."[27]

Al șaptelea lucru: lauda lui Allah și binecuvântările asupra Profetului

„Începerea prin lauda lui Allah și preamărirea Sa, apoi binecuvântări asupra Profetului Său Muḥammad ﷺ înaintea rugii."

26 Relatat de Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (1763).

27 Relatat de al-Bukhārī în Ṣaḥīḥ-ul său (1030) și Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (895). Formularea îi aparține lui Muslim.

Faḍālah ibn ʿUbayd, Allah să fie mulțumit de el, a spus că Trimisul lui Allah ﷺ l-a auzit pe un bărbat rugându-se în ṣalāh, fără să-L fi preamărit pe Allah Preaînalt și fără să fi cerut binecuvântări asupra Profetului ﷺ. Profetul ﷺ a spus: *„Acesta s-a grăbit."* Apoi l-a chemat și i-a spus:

إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَبْدَأْ بِتَحْمِيدِ رَبِّهِ وَالثَّنَاءِ عَلَيْهِ، ثُمَّ يُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ، ثُمَّ يَدْعُو بَعْدُ بِمَا شَاءَ

„Când unul dintre voi se roagă, să înceapă lăudându-L pe Domnul său și preamărindu-L, apoi să ceară binecuvântări asupra Profetului, după care să se roage pentru ceea ce dorește."[28]

Când musulmanul începe ruga, cel mai deplin este să pună înaintea ei preamărirea, slăvirea și lauda lui Allah, apoi să le urmeze cu binecuvântări și pace asupra Profetului ﷺ. După aceea să se roage și să-I ceară Domnului său ceea ce dorește.

Înțelegem astfel de ce ruga de după ascultarea adhānului și cea de după ultimul tashahhud din rugăciune au o asemenea virtute, după cum s-a arătat. În amândouă prilejurile, ele sunt precedate de lauda și preamărirea lui Allah și de binecuvântări asupra Trimisului Său Muḥammad ﷺ. Este, așadar, potrivit ca ruga de după acestea să se afle printre prilejurile răspunsului.[29]

Al optulea lucru: căința și cererea de iertare

„Căința și cererea de iertare înaintea rugii."

28 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (1481) și de al-Tirmidhī în al-Jāmiʿ (3477). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ Abī Dāwūd — al-Aṣl (1331).

29 A se vedea secțiunile despre ruga imediat după adhān și despre ruga înainte de salām, la sfârșitul rugăciunilor obligatorii.

Păcatele sunt piedici și opreliști care influențează răspunsul la rugă. S-a transmis autentic că Profetul ﷺ a amintit:

الرَّجُلَ يُطِيلُ السَّفَرَ أَشْعَثَ أَغْبَرَ، يَمُدُّ يَدَيْهِ إِلَى السَّمَاءِ: يَا رَبِّ يَا رَبِّ، وَمَطْعَمُهُ حَرَامٌ، وَمَشْرَبُهُ حَرَامٌ، وَمَلْبَسُهُ حَرَامٌ، وَغُذِيَ بِالْحَرَامِ، فَأَنَّى يُسْتَجَابُ لِذَلِكَ؟

„Bărbatul care călătorește mult, cu părul răvășit și plin de praf, își întinde mâinile către cer: «O, Doamne! O, Doamne!» Dar hrana lui este neîngăduită, băutura lui este neîngăduită, îmbrăcămintea lui este neîngăduită și a fost hrănit din cele neîngăduite. Cum să i se răspundă unuia ca acesta?!”[30]

În ruga acestui bărbat se adunaseră mai multe cauze ale răspunsului: L-a rugat pe Domnul său în timp ce era călător și și-a ridicat mâinile către cer. Însă nu s-a ferit de cele neîngăduite: îmbrăcămintea, hrana și băutura lui proveneau din cele neîngăduite. Acestea au devenit o opreliște și o piedică în calea răspunsului la ruga sa.

Unul dintre înaintași a spus: „Să nu socotești că răspunsul întârzie atunci când te rogi, de vreme ce tu i-ai închis căile prin păcate.”[31]

30 Relatat de Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (1015).

31 Relatat de al-Bayhaqī în Shuʿab al-Īmān (1154).

De aceea, Profetul ﷺ Îi cerea iertare lui Allah și se căia către El de o sută de ori pe zi, îndemnându-și comunitatea la aceasta. El spunea:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ تُوبُوا إِلَى اللَّهِ، فَإِنِّي أَتُوبُ فِي الْيَوْمِ إِلَيْهِ مِائَةَ مَرَّةٍ

„O, oameni! Căiți-vă către Allah, căci eu mă căiesc către El de o sută de ori pe zi.”[32]

Credinciosul care își dorește binele trebuie să ceară mult iertare și să se căiască, recunoscându-și și mărturisindu-și păcatul, regretându-l și hotărând să nu se mai întoarcă la el, mai ales înainte de a-L ruga pe Domnul său. Aceasta este o cauză pentru ca Allah să-i primească întoarcerea, mai prielnică răspunsului la ruga sa și dăruirii a ceea ce cere.

Al nouălea lucru: stăruința și răbdarea

„Stăruința în rugă și lipsa grabei în a primi răspuns.”

Abū Hurayrah, Allah să fie mulțumit de el, a relatat că Profetul ﷺ a spus:

يُسْتَجَابُ لِأَحَدِكُمْ مَا لَمْ يَعْجَلْ، يَقُولُ: قَدْ دَعَوْتُ رَبِّي فَلَمْ يُسْتَجَبْ لِي

„I se răspunde fiecăruia dintre voi câtă vreme nu se grăbește, spunând: «L-am rugat pe Domnul meu, dar nu mi s-a răspuns.»”[33]

32 Relatat de Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (2702).

33 Relatat de al-Bukhārī în Ṣaḥīḥ-ul său (6340) și Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (2735). Formularea îi aparține celui din urmă.

Printre regulile de seamă ale bunei-cuviințe în rugă se află stăruința în cerere, repetarea rugii și cererea neîntreruptă, împreună cu căutarea timpurilor alese. Celui care bate mereu la ușă îi este aproape să i se deschidă.
Cine meditează la ruga celor dăruiți cu înțelegere de la sfârșitul surei Āl ʿImrān vede că ei au repetat de cinci ori în ruga lor cuvintele *„Domnul nostru”*. La sfârșitul ei au venit cuvintele Sale:

﴿فَٱسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ﴾

„Domnul lor le-a răspuns.”
Coran, Āl ʿImrān 3:195 — fragment

Robul nu trebuie să se grăbească în a primi răspunsul, fiindcă graba este una dintre bolile care împiedică rodul rugii. Atunci când cel grăbit socotește că răspunsul întârzie, de cele mai multe ori obosește și abandonează ruga. Starea lui este asemenea celui care a semănat o sămânță ori a plantat un răsad și a început să-l îngrijească și să-l ude. Când i s-a părut că ajunge prea greu la împlinire și la rod, l-a părăsit și l-a neglijat, fără să obțină ceea ce dorise de la el.[34]

Aici, imamul Ibn al-Qayyim a atras atenția asupra unui folos subtil prin cuvintele: „Și stăruie în cerere, adresându-I-se cu bună-cuviință.” Termenul al-tamalluq înseamnă blândețe și arătarea iubirii în cerere.[35] El arată astfel că stăruința în rugă se face cu blândețe, bună-cuviință și prin arătarea sărăciei și nevoii înaintea lui Allah, Domnul lumilor.

Al zecelea lucru: nădejdea și teama

„Să îmbine în ruga sa nădejdea cu teama.”

34 A se vedea al-Jawāb al-Kāfī de Ibn al-Qayyim (p. 15).

35 A se vedea al-Ṣiḥāḥ, Tāj al-Lughah de al-Fārābī (4/1556) și al-Qāmūs al-Muḥīṭ de al-Fayrūzābādī (p. 924).

Îmbinarea nădejdii cu teama este foarte importantă în privința rugii și a celorlalte acte de adorare. În adorarea sa, credinciosul trebuie să se afle între dorință și teamă, între frică și speranță. De aceea, după ce Allah a amintit în sura al-Anbiyāʾ istorisirile profeților, pacea fie asupra lor, și felul în care i-a salvat de necazuri și încercări, a încheiat spunând:

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا۟ يُسَـٰرِعُونَ فِى ٱلْخَيْرَٰتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا ۖ وَكَانُوا۟ لَنَا خَـٰشِعِينَ﴾

„Ei se grăbeau către faptele bune, Ne chemau cu nădejde și cu teamă și erau smeriți înaintea Noastră.”

Coran, al-Anbiyāʾ 21:90 — fragment

Ei îmbină, așadar, în ruga lor nădejdea și teama. Nădejdea este dorința pentru ceea ce se află la Allah: cel care se roagă Îi cere Domnului său nădăjduind harul și darul Său. Teama este frica de mânia Lui și de pedeapsa Sa dureroasă.
Când Allah a amintit însușirile credincioșilor desăvârșiți, a spus:

﴿وَٱلَّذِينَ يُؤْتُونَ مَآ ءَاتَوا۟ وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ﴾

„Și cei care dau ceea ce dau, în vreme ce inimile lor sunt pline de teamă.”

Coran, al-Mu’minūn 23:60 — fragment

Ei se străduiesc în adorare pentru a dobândi răsplata Domnului lumilor, dar, în același timp, inimile lor se tem că faptele nu le vor fi primite. În adorarea lor îmbină, așadar, nădejdea cu teama.

La fel este ruga lui Ibrāhīm, prietenul apropiat al Celui Milostiv, pacea fie asupra lui. Când Allah i-a poruncit să zidească Sfânta Casă a lui Allah, el se ruga:

﴿رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّآ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ﴾

„Domnul nostru, primește de la noi! Tu ești Cel Care aude, Cel Care știe."

Coran, al-Baqarah 2:127 — fragment

El este unul dintre trimișii înzestrați cu statornicie, iar Allah l-a luat drept prieten apropiat. Împlinea una dintre cele mai nobile fapte: zidirea Sfintei Case a lui Allah. Cu toate acestea, Îl ruga pe Allah cu teamă să-i primească această faptă.

De aceea, când Wuhayb ibn al-Ward, Allah să aibă milă de el, a recitat acest verset, a plâns și a spus: „O, prieten apropiat al Celui Milostiv! Tu înalți temeliile Casei Celui Milostiv și totuși te temi că nu ți se va primi!"[36]

Al unsprezecelea lucru: Numele, Atributele și unicitatea lui Allah

„Căutarea apropierii de Allah prin Numele și Atributele Sale și prin mărturisirea unicității Lui."

Căutarea apropierii de Allah prin Numele și Atributele Sale este unul dintre cele mai însemnate mijloace ale răspunsului la rugă. Allah a poruncit-o spunând:

﴿وَلِلَّهِ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ فَٱدْعُوهُ بِهَا﴾

„Ale lui Allah sunt Numele cele mai frumoase; chemați-L, așadar, prin ele."

Coran, al-Aʿrāf 7:180 — fragment

36 A se vedea Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm de Ibn Kathīr (1/247).

De aceea, cele mai multe rugi transmise de la Profet ﷺ și de la profeții de dinaintea lui cuprind căutarea apropierii de Allah prin Numele și Atributele Sale. Ruga cuprinde acele Nume și Atribute ale lui Allah care se potrivesc cererii, așa cum se află în ruga profetului Shuʿayb, pacea fie asupra lui:

﴿رَبَّنَا ٱفْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِٱلْحَقِّ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْفَٰتِحِينَ﴾

„Domnul nostru, judecă între noi și neamul nostru întru adevăr, căci Tu ești Cel mai bun dintre judecători!”

Coran, al-Aʿrāf 7:89 — fragment

În ruga trimisului lui Allah ʿĪsā, pacea fie asupra lui, se află:

﴿وَٱرْزُقْنَا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ﴾

„Dă-ne hrană, căci Tu ești Cel mai bun dintre cei care dăruiesc hrană!”

Coran, al-Māʾidah 5:114 — fragment

Printre rugile pe care Profetul ﷺ i le-a predat lui Abū Bakr, Allah să fie mulțumit de el, se află:

اللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا، وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ، فَاغْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ، وَارْحَمْنِي، إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

„O, Allah! Mi-am nedreptățit mult sufletul și nimeni nu iartă păcatele în afară de Tine. Dăruiește-mi, așadar, iertare de la Tine și ai milă de mine! Tu ești Iertătorul, Îndurătorul.”[37]

37 Relatat de al-Bukhārī în Ṣaḥīḥ-ul său (834) și Muslim în Ṣaḥīḥ-ul său (2705).

Profetul ﷺ își învăța comunitatea chiar să caute apropierea de Allah prin toate Numele Sale cele mai frumoase. El ﷺ a spus:

مَا أَصَابَ أَحَدًا قَطُّ هَمٌّ وَلَا حَزَنٌ فَقَالَ: اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ وَابْنُ عَبْدِكَ وَابْنُ أَمَتِكَ، نَاصِيَتِي بِيَدِكَ، مَاضٍ فِيَّ حُكْمُكَ، عَدْلٌ فِيَّ قَضَاؤُكَ، أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ، سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ، أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ، أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ، أَوِ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِي، وَنُورَ صَدْرِي، وَجَلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ هَمِّي، إِلَّا أَذْهَبَ اللَّهُ هَمَّهُ وَحُزْنَهُ، وَأَبْدَلَهُ مَكَانَهُ فَرَجًا

„Nimeni nu este lovit de vreo grijă sau întristare și spune: «O, Allah! Eu sunt robul Tău, fiul robului Tău și fiul roabei Tale. Fruntea mea este în Mâna Ta, hotărârea Ta se împlinește asupra mea, iar judecata Ta asupra mea este dreaptă. Îți cer prin fiecare Nume al Tău, cu care Te-ai numit, pe care l-ai învățat pe vreuna dintre făpturile Tale, pe care l-ai coborât în Cartea Ta sau pe care l-ai păstrat numai la Tine în cunoașterea celor nevăzute, să faci Coranul primăvara inimii mele, lumina pieptului meu, îndepărtarea întristării mele și alungarea grijii mele», fără ca Allah să-i îndepărteze grija și întristarea și să le înlocuiască prin izbăvire.”

S-a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, oare să nu o învățăm?" El a răspuns: „Ba da! Celui care o aude i se cuvine să o învețe."[38]

Cuvintele imamului Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, *„și prin mărturisirea unicității Lui"* înseamnă că este legiuit și recomandat să cauți apropierea de Allah prin acest mijloc măreț: mărturisirea unicității Sale și credința în El. Acesta este unul dintre cele mai însemnate mijloace; ba chiar este cel mai însemnat și mai ales dintre ele.

Printre dovezile pentru acest mijloc se află ruga credincioșilor, pe care Allah a amintit-o:

﴿رَّبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِى لِلْإِيمَٰنِ أَنْ ءَامِنُوا۟ بِرَبِّكُمْ فَـَٔامَنَّا ۚ رَبَّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّـَٔاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ ٱلْأَبْرَارِ﴾

„Domnul nostru! Noi am auzit un chemător care chema la credință: «Credeți în Domnul vostru!» Și am crezut. Domnul nostru, iartă-ne păcatele, șterge-ne faptele rele și ia-ne sufletele împreună cu cei drepți!"

Coran, Āl ʿImrān 3:193

38 Relatat de imamul Aḥmad în Musnad-ul său (3712). Al-Albānī l-a declarat autentic în al-Silsilah al-Ṣaḥīḥah (199).

Când Profetul ﷺ l-a auzit pe un bărbat spunând:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، الْأَحَدُ الصَّمَدُ، الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

„O, Allah! Îți cer mărturisind că Tu ești Allah, că nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Tine, Cel Unic, Cel de Care toate au nevoie, Care nu a născut și nu a fost născut și Căruia nimeni nu-I este egal."

El a spus: „I-ai cerut lui Allah prin Numele prin care, dacă I se cere, El dă, iar dacă este chemat, El răspunde."[39]

Al doisprezecelea lucru: milostenia înaintea rugii

„Oferirea unei milostenii înaintea rugii."

Milostenia are o însemnătate măreață. S-a transmis autentic că Profetul ﷺ a spus:

صَدَقَةُ السِّرِّ تُطْفِئُ غَضَبَ الرَّبِّ

„Milostenia dată în taină stinge mânia Domnului."[40]

Fără îndoială, îndepărtarea mâniei Celui Milostiv de la rob este o cauză a răspunsului la ruga sa și a dăruirii a ceea ce cere. Milostenia face, de asemenea, parte dintre faptele bune prin care credinciosului îi este legiuit să caute apropierea de Allah.

39 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (1493). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ Abī Dāwūd — al-Aṣl (1341).

40 Relatat de al-Ṭabarānī în al-Muʿjam al-Kabīr (8014). Al-Albānī l-a declarat autentic în al-Silsilah al-Ṣaḥīḥah (1908), pe baza ansamblului relatărilor care îl susțin.

Al treisprezecelea lucru: rugile transmise de la Profet

„Căutarea rugilor despre care Profetul ﷺ a vestit că primesc răspuns."

Dacă musulmanul caută aceste rugi transmise și le rostește cu sinceritate, îndreptare către Allah și stăruință, având în vedere toate lucrurile amintite, ruga lui aproape că nu este respinsă niciodată.
Un exemplu al acestor rugi se află în cuvintele Profetului ﷺ:

دَعْوَةُ ذِي النُّونِ إِذْ دَعَا وَهُوَ فِي بَطْنِ الْحُوتِ: لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ، إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ، فَإِنَّهُ لَمْ يَدْعُ بِهَا رَجُلٌ مُسْلِمٌ فِي شَيْءٍ قَطُّ إِلَّا اسْتَجَابَ اللَّهُ لَهُ

„Ruga lui Dhū al-Nūn, când s-a rugat în pântecele peștelui, a fost: «Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nedrepți.» Niciun musulman nu se roagă prin ea pentru vreun lucru fără ca Allah să-i răspundă."[41]

41 Relatat de al-Tirmidhī în al-Jāmiʿ (3505). Al-Albānī l-a declarat autentic în Takhrīj al-Kalim al-Ṭayyib (122).

Anas ibn Mālik, Allah să fie mulțumit de el, a relatat că Profetul ﷺ l-a auzit pe un bărbat spunând în ruga sa:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدَ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، الْمَنَّانُ، بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ

„O, Allah! Îți cer întrucât Ție Îți aparține toată lauda. Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Tine, Dăruitorul, Făuritorul cerurilor și al pământului! O, Stăpân al Măreției și al Cinstirii! O, Cel Viu, Cel Care susține totul!"

Profetul ﷺ a spus: „L-a chemat pe Allah prin Numele Său măreț, prin care, dacă este chemat, El răspunde, iar dacă I se cere, El dă."[42]

Cu puțin înainte am amintit ruga bărbatului care a căutat apropierea de Allah prin mărturisirea unicității Sale și prin credința în El. Profetul ﷺ i-a spus:

„I-ai cerut lui Allah prin Numele prin care, dacă I se cere, El dă, iar dacă este chemat, El răspunde."

Acestea sunt regulile și normele de bună-cuviință ale rugii pe care le-a menționat imamul Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el. Fiecare musulman trebuie să se străduiască să le urmărească în ruga sa. Ori de câte ori ele se adună în ea, este așa cum a spus imamul Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el: *„O asemenea rugă aproape că nu este respinsă niciodată."*

Îl rugăm pe Allah Preaînalt să ne îndrepte religia, care este pavăza tuturor treburilor noastre, să ne îndrepte viața lumească, în care ne este traiul, și să ne îndrepte Viața de Apoi, în care ne

42 Relatat de Abū Dāwūd în Sunan-ul său (1495). Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ Abī Dāwūd — al-Aṣl (1342).

este întoarcerea. Să facă viața un spor pentru noi în orice bine, iar moartea o odihnă pentru noi de orice rău.

Allah Preaînalt știe cel mai bine. Allah să reverse binecuvântări asupra Profetului nostru Muḥammad, asupra familiei sale și a tuturor companionilor săi.[43]

43 La originea acestei lucrări se află o conferință pe care am ținut-o în adunarea lui Ibrāhīm al-Wuqayṣī, Allah să aibă milă de el, în Medina Profetului, luni, 24/6/1441 H. Unii frați au transcris-o și au pregătit-o pentru tipar, iar eu am revizuit-o, am corectat-o și i-am adăugat câteva completări și foloase. Îl rog pe Allah să-i răsplătească cu bine pe toți cei care au participat la pregătirea, tipărirea și răspândirea acestei lucrări printre musulmani.

Indice

adhān	8, 9
căință	20
milostenie	27
Numele lui Allah	23, 26
qiblah	11, 15, 17
smerenie	14
stăruință	28

AL-DUʿĀʾ ALLADHĪ LĀ YURADD

RUGA CARE NU ESTE RESPINSĂ

„Oare nu ai putea să arunci pietricica și să-ți îndrepți ruga numai către Allah?!”

ʿUmar ibn ʿAbd al-ʿAzīz, Allah să aibă milă de el, i-a spus aceste cuvinte unui bărbat care Îl ruga pe Allah, în timp ce se juca cu o pietricică.

Relatat de Abū Nuʿaym, Ḥilyat al-Awliyāʾ (5/287).

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro